

Полята росни димъ пожаренъ замъгли.
По мойте висини разнасяха орли
Разрѣфани меса — а долу презъ мъглите
Азъ виждахъ трупъ до трупъ на колове набити,
Съсѣ изпоюдени отъ мъките лица;
И чувахъ писъкъ на кърмачета деца
Отъ майчини гърди изтръгнати. — А гракътъ
На роякъ гарвани, прелитащи изъ мракътъ
Надъ съсипните тамъ, ехтеше въ далини — —
Като надъ жъртвеникъ, надъ тия съсипни,
Съсѣ задушливий димъ, на лешовете съ смрада,
Отъ кърви пѣри се вияха въ небесата.

Не спряха векове шеметния си ходъ . . .
Но края дето бе мъртвилото животь,
Отминаха го те, тъй както пътникъ скърша
Отъ прекий пътъ, съзрялъ тамъ повалена мърша.»
Замлъкна ^{тъмнина} гордий гласъ въ незнайни далнини,
И само екотъ глухъ въ надзвездни висини,
Като въздишка се болезнено пронесе . . .
Но ей че буенъ рой отъ сенки се възнесе
Изъ дебри и усой потънали въвъ мракъ,
И други гласъ сега слова подхвана пакъ —
И вслушаха се въ тяхъ, като въ легенда свята,
Средъ пролетната нощъ горите и полята:

— «Бащице, старъ Балканъ, жестоко съдишъ ти!
Вековний гряхъ и срамъ на нашите бащи,
Сълзите майчини — най-скѣпа земна жъртва —
Не ги л' изкупиха? Една ли само мъртва
Робия виждашъ ти презъ низъ отъ векове?
Отъ робско мляко ли сме ние синове
Вскърмени? Рабски духъ ли нази ни отхрани?
Вижъ, взри се въ нашта грѣдь отрупана съсѣ рани,
И, ако мож', сметни безбройния ни брой —
По твойте върхове и дебри и усой
Найдѡха сладка смъртъ на робите чедата . . .
Не всеуе съ нашта крѣвъ поена е земята —